

Као да и нисмо могли друго очекивати. Онако како је питање постављено и формулисано такав је и одговор и саветодавно мишљење Међународног суда правде – "округло па на ћоше".

Иако у одговору није ни дотакнуто круцијално питање сасвим је довољно да се схвати да су српска дипломатија и власт доживели својеврсни фијаско. Коначно, иако немушт одговор, учинио је своје да од момента када је изречен у свету ништа више није као пре – домино ефекти таквог неодговорног "одговора" и понашања ће се тек видети... Недвосмислено је, дакле, да је саветодавно мишљење подупрло тежње сецесиониста широм света, којима је стављено до знања да могу повлачити овакве и сличне потезе без последица. Уосталом наши „пријатељи преко велике баре“ нас на то увелико упозоравају, дајући до знања да је на питање Косова дефинитивно стављена тачка!

Истовремено нас наши "пријатељи" са запада Европе и из Америке убеђују да Косово нема везе са свим осталим питањима везаним за будућност Србије! То је, у најмању руку, лицемерно и звучи као горка шала која вређа интелигенцију свих нас, па и оних који здружено заговарају безалтернативне евроатлантске интеграције.

А присетимо се само како нас је актуелна власт громогласно обавештавала и најављивала – сада ће и само што није Међународни суд правде дати тумачење о једнострано проглашеној независности и отцепљењу. А питање је формулисано тако немушто да је и лаику јасно да одговор не може бити другачији него онакав какав смо добили. Бомбардовани смо информацијама, интервјуима, анализама и коментарима да је све већ решено, да је правда спора и достижна, и нашој страни. Па и када је свима било јасно да ће одговор МСП бити такав какав је, стално смо сондирани лажима сопствене власти. Па и да су све судије тог врхунског правног тела света биле заиста и до краја професионалне, и да су долазиле из земаља које на нас гледају бар мало благонаклоније – једноставно не би могле да одговоре онако и оно што смо ми, као грађани, очекивали. Јер, то их нисмо ни питали. А да се сада све изместило у Уједињене нације, у Савет безбедности, још је једна ноторна лаж и обмана грађана Србије. У ствари, да су УН и СБ икада имале намеру да се огласе о ономе што је и врапцима јасно, о аксиому који се не доказује, да је једнострано проглашење и фактичко отцепљење и коначно признање од стране поприличног броја држава једноставно правно неодрживо и у колизији с Међународним јавним правом – оне би то већ и учиниле! То УН и СБ нису желели да учине и вероватно и неће, или бар не док се однос снага у глобалном свету не промени, нешто попут распада СССР и рушења фамозног зида у Берлину.

А да су домаћи "творци" питања упућеног светској асамблеји народа могли да га формулишу другачије, да га прецизирају и питају оно о чему политичари пуне уши и главе грађанима, више је него јасно. Јасно је, међутим, да има много разлога зашто је све учињено немуштим језиком, а први од одговора крије се у чињеници да су наши "правни експерти" и власт у целини били под снажним утицајем оних који одговор нису ни желели, који су и довели до "реалности коју живимо" и стања какво јесте. Јер њима одговор, који је иначе познат и бруцошима на Правном факултету – да је сецесија супротна Међународном праву – није ни био потребан. Требало им је нешто "округло па на ћоше" што смо сви заједно и добили.

Декларација, као тврде у МСП, није супротна међународном праву, али је јасно да је сецесија супротна, као и брзопотезне одлуке влада наших "пријатеља" о признању Косова као независне државе. Шта би се, рецимо, десило да смо том истом или неком другом суду, уместо што смо очекивали немушти одговор, тужили неку од влада што је један незаконит гест прећутно прихватила и признала државност држави које нема. Али за тако нешто нисмо имали петље, сем да повучемо и да брзо потом васпоставимо дипломатске односе зарад „виших интереса и европске будућности“.

Зато би можда било целисходно да и Скупштина Србије донесе "декларацију" о територијалној целовитости и дефинише у њој да су границе Србије, попут Бадинтерових за остале републике экс-Југославије, авнојевске границе. То значи да је Србија састављена од централног дела и две покрајине – Војводине и Косова и Метохије. Када се тако нешто деси, требало би све земље света ставити на испит "зрелости". Требало би се, дакле, дипломатским путем и посредством многобројних асоцијација у свету, обратити свим земљама света, пре свих оних које су признале Косово, и затражити да се изјасне о нашој декларацији и признају оно што је свет одавно признао – целокупност Србије! Ако су вредносни судови важни и ако се броји колико је земаља до сада незаконито признало нелегално Косово, јасно је да Србија остаје онаква каква је остала након распада Југославије (с тим да су границе Србије према суседним земљама много раније дефинисане).

Ипак, остаје отворено питање – да ли би наши „пријатељи“, САД пре свих и земље ЕУ које нас иначе, очекују раширених руку, признали и прихватили једну декларацију која би поновила давно познату истину: Србија је целовита и њу чине центри део републике и две АП – Косово и Метохија и Војводина!